

EYVAH!

Okul Çıldırdı!



SERDAR USLU



ÇİZER: İPEK KONAK

Bölüm 1

Burası Uzay Değil!

Çiçekler ikiye ayrılır: normal çiçekler ve kabak çiçekleri. Ben ikincisine giriyorum çünkü kendimi kabak çiçeği gibi açılmış hissediyorum. Geçenlerde dokuz yaşına bastım ve nasıl bu kadar hızlı büyüdüğümü anlayabilmiş değilim. Ömrümün son birkaç yılı su gibi akıp gitti. Hayatımı yaşayamadan dördüncü sınıfta buldum kendimi. Annem, babam ve yedi yaşındaki ablamla bir apartman dairesine tıklılı kaldım.

Evet! Kız benden iki yaş küçük olduğu halde ‘abla’ olarak ilan etti kendisini.

“Bundan sonra bana ‘cici abla’ diyeceksin! Anladın mı? Cici abla! Yoksa o kepçe kulaklarını mama kasesi yapar, sokak kedilerine yalatırım.”

“Senden iki yaş büyüğüm. Asıl senin bana ‘abi’ demen gerek.”

“Hiç güleceğim yoktu. Sen kendine bakmaktan aciz bir pasaklısın. Oysa ben sorumluluk sahibi bir kızım ve kendimi bildim bileli bu odada arkanı topluyorum. Bu da demek oluyor ki senin ablanım. Ayrıca atom fiziğine göre senden otuz altı milyon yaş büyüğüm.”

“Hangi kitapta yazıyor bu?”

“*Uzay Fareleri*”

“Göster!”

Kardeşim Nilay okumayı öğreneli iki yıl bile olmadığı halde şimdiden yüzlerce kitabı yalayıp yuttu. İki elinde iki ayrı kitapla bütün gün evin içinde fink atıyor. Arkadaşlarının dediğine bakılırsa okulda kolay kitapları burnunun ucunda sektirerek okuyor, zor kitaplarınsa üstüne oturup kuluçkaya yatıyormuş. İnanırım bu dedikodulara! Ben *Küçük Prens*’i okumaya başladığımda o *Prenses Brambilla’nın Acımasız İntikamı* 7’yi bitirip 8’e geçmişti bile.

Bu kız çok tehlikeli! Biri onu durdurmazsa bütün dünyayı ele geçirecek. Geçenlerde yatağının altında annemin tokalarıyla tuhaf bir makina yapmaya çalışırken yakaladım onu. Kısıtlı fizik

bilgisini o uyduruk malzemeler üstünde uygulamadaki ısrarını görünce onun kısa süre içinde evi havaya uçuracağından emin oldum. Makinayı Prens Brambilla'nın intikamını almak için tasarladığından kuşku yok. Ah şu kızlar! Keşke kafalarından geçenleri bilebilsem!

“İşte! Bak! Bu kitapta yazılanlara göre kız uzayda bir kara delikten geçiyor ve abisinden otuz altı milyon yaş büyük hale geliyor.”

“Burası uzay mı?”

“Uzayın göbeği hem de! Şimdi çoraplarını yerden alıp kirli çamaşır sepetine at çabuk!”

“BURASI UZAY DEĞİL!”

“Çabuk diyoruuuummm!”

Evde işler iyi gitmiyor. Nilay küçükken hiç değilse kendi odamda kafama göre takılıyordum ama o beş yaşına bastığı gün her şey değişti. Küçük cadı, o gün başını doğum günü pastasının mumlarından kaldırır kaldırmaz, “Bundan sonra kirli çamaşırlarını etrafa atmayacaksın,” diye sırtıttı, “Dartını ve osuruk minderini hemen odadan çıkaracaksın ve benim yanımdayken asla geçirmeyeceksin. Yoksa bir sabah uyandığında kendini paspasın üstünde bulursun.”

Kızın içine kırk yaşında kadın kaçmış sanki. Odada ne var ne yoksa kolonyalı mendille siliyor, bütün eşyaların üstüne dantelli peçete seriyor ve ayaklarıma galoş geçirmeden içeri girmeme izin vermiyor. Odada üç ayrı çamaşır sepeti olduğu halde bir tane bile basket potası ya da futbol topu yok. Oysa sınıf arkadaşım Bora'nın odasında barfiks çubuğu, Çağatay'inkindeyse boks çuvalı var. Ben odamıza boks çuvalı sokmayı önersem 'cici ablam' öyle bir şeye ihtiyacımız olmadığını kanıtlamak için yumruklarını üstümde kullanmaktan çekinmeyecektir.

Psikolojik durumum iyi değil. Geçenlerde okuldaki danışmanıma gidip her şeyi tek tek anlattım. O da beni aile doktoruna yönlendirdi.

“Aşı kartı yanında mı?” diye sordu doktor.

“Kardeşiminki mi?”

“Hayır! Seninki”

“Benim aşılarım tam ama kardeşiminkilerde eksiklik olduğu kesin... Özellikle kuduz aşılarında.”

Doktor, gönül alıcı sözlerle odasından sepetledi beni. Eve dönerken bir isyan duygusu belirdi içimde. Yumruklarımı sıkarak, “Pekala,” dedim kendi kendime, “Hepinize gününüzü göstereceğim. En başta da sana cici abla.”

Ne pahasına olursa olsun başıma buyruk davranmaya karar vermiştim. Odama koşturup çekmecelerdeki çamaşırları etrafa saçtım, kirli kıyafetlerimi yatağımın altına tıktım ve odaya çamurlu bir futbol topu sokup Nilay'ın bütün biblolarını labut gibi devirdim.

Küçük cadı, okuldan dönüp odanın halini görünce etrafa öyle güçlü bir ses dalgası yaydı ki beynim kafatasımın içinde ters takla attı.

“İiiiiiiiiiiyyyykkkkkkk! İki yıldır odada oturmaya çalıştığım düzen yerle bir oldu. Sen! Böcek kılıklı! Buranın bir aile yuvası olduğunu öğreteceğim sana.”

“BURASI UZAY DEĞİL!”

Nilay, kulağımdan tutup odadan dışarı attı beni. Geceyi onun *Şirine* figürlü paspasının üstünde geçirdim ve iki yıldır ilk kez rahat bir uyku çektim.

Sabah kahvaltısında süt bardağımın içine iki pipet daldırdım. Pipetlerin uçlarını burun delikle-rime soktum ve sütümü Nilay'ın gözlerinin içine baka baka ‘fırrrrrrkkkk’ diye burnuma çektim.

“Anneeeeeee!” diye ciyakladı Nilay, “Küçük kardeşim Ozan sütünü ağzıyla içmiyor.”

“Küçük kardeşin değilim ben senin!”

“Çocuğum, doğru dürüst içsene sütünü!” diye tersledi beni annem, “Her gün yeni âdet çıkarıyorsun başımıza. Büyüdükçe akıllanacağına hepten yaramazlaşıyorsun. Bak Nilay’a! Daha yedi yaşında olmasına rağmen kibar bir hanımefendiden farkı yok.”

Nilay masanın altından dizimi tekmeleyerek, “Allah kullanalım diye ağız vermiş, değil mi anneciğim,” dedi, “Fil değiliz ki sütümüzü burnumuzla içelim.”

“Aferin akıllı kızıma,” diye destekledi onu babam, “Sütünü o şekilde içenin burnu fil hortumu gibi uzar zaten.”

“Çok doğru babacığım,” dedi Nilay, “Okuduğum kitapta da öyle yazıyor.”

“Hangi kitap?” diye atıldım.

“*Uzay Fareleri*”

“Göster!”

Nilay hırsla odaya koşturdu. Onun hevesini görünce kitabı önüme koyup birkaç gün içinde file dönüşeceğimi kanıtlayacağından kuşkuym kalmadı. Oysa o, kucığında bir yığın çizgi romanla çıkageldi. “Bak anneciğim,” dedi, “Küçük kardeşim Ozan neler okuyor.”

Çizgi romanları masanın üstüne bıraktı. O muhteşem *Cedric* ve *Marsupilami* koleksiyonlarım etrafa saçıldı.

“Sana notlarını yükseltmeden çizgi roman okumayacaksın demedim mi?” dedi annem, “Şuraya bak! Harçlıklarının niye yetmediği belli oldu.”

“Matematik sınavından da sıfır aldı,” diye kışkırttı onu Nilay, “İki kere ikinin neden dört ettiğini bile bilmiyordur kesin.”

“Sen biliyor musun?” diye sordum.

“Tabii ki! Matematik bilimi bize bunun sebebini açıklamaktadır.”

“Ben senin fikrini soruyorum.”

Keşke bu kadar cahil olmasaydım. O zaman ‘abla’ kılığında ortalıkta gezen o canavarın hakkından gelmesini bilirdim. Geri adım atmaya niyetim yoktu. Pipetleri tekrar burun deliklerime soktum ve sütümü hüpürdetmeyi sürdürdüm.

“Ozaaaan! Kes şu saçmalığı artık!” diye bağırды annem.

